

"De rödhårigas gäng med benan åt samma håll".

FOTO: SUSANNE HOLMLUND

"Växtvänner".

"Jag har en bra idé" av Elisabet Linna Persson.

"Små damer på väg" av Elisabet Linna Persson.

Barnen i fokus när Elisabet ställer ut

Hon vill att hennes konst ska vara begriplig och tala direkt till våra känslor. Och många dras till hennes omedelbara, trygga och finurliga bilder av barn och djur.

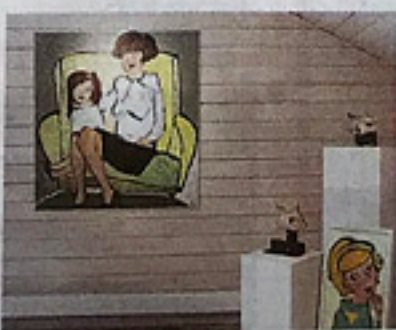
Luleåkonstnären Elisabet Linna Persson ställer nu för tredje gången ut hos Galleri Lustgården på Alnön.

SUNDSVALL Vardagen. Barnen. Djuren. I Elisabet Linna Perssons bildvärld finns inget mörker, ingen konflikt.

I måleri, emalj och skulptur, utan detaljer och finkalibrig teknik lyckas hon pricksäkert få ansikten och kroppar att berätta vad som pågår inuti gestalterna. Den hemlighetsfulla iver hos pojken i "Jag har en bra idé"; det lilla leendet, de blossande kinderna. Likaså

KONST

Nu är bättre än sen - måleri, emalj och skulptur av Elisabet Linna Persson
31 augusti - 8 september.
Galleri Lustgården,
Skärgårdsvägen 18, Alnön
Öppet on-sö 11-16
Vernissage 31 augusti 11-16

Kattskulpturer, kvinnoporträtt samt den stora målningen "Nu är bättre än sen".

FOTO: SUSANNE HOLMLUND

lyser förväntan och spänning från kinder och ögon hos "Små damer på väg".

Av djuren återvänder hon oftast till hunden, som gått vid vår sida så länge att vi mer eller mindre förmänskligat den. Nog ser man att hunden i "Pricksäker" har ett gott självförtroende.

Om det finns något i naivistiskt i bilderna så är det i djurskildringarna. Fast människorna är avväpnade enkla i form är de ändå helt på allvar. Flickan i "Klurig" tycks vara ett möte mellan Ivar Arosenius Lillan och Tove Janssons Lilla My. I "De rödhårigas gäng med benan åt samma håll" ser man inte bara busglimten i ögonen, utan också den djupa sammanhållningen; barnårens kamratgäng överträffar ju för många allt vad de senare får uppleva av gemenskap.

Utställningen heter "Nu är bättre än sen" och titelmålningen, mamman och barnet tillsammans i soffan, kan förstås ses som ett inlägg i vår tids debatt om "kvalitetstid" och barnen som

inte blir sedda av sina vuxna. Men mest tycks människorna lite gammaldags. Jag ser en koppling till folkhemmet, en tid som uppfattas som tryggare och mindre komplicerad än vår - inte bara av oss som var med, utan också av senare generationer som upplevt den via bilder, musik och berättelser.

För mig väcker Elisabet Linna Perssons bildvärld tankar om en värld som är troskyldigare, hoppfullare, godare och generösare än den vi har. En värld där en liten pojke förtröstansfullt kan lägga fram sin idé och få den väl mottagen. En värld där vi till och med ser växternas kroppsspråk och känslouttryck.

Det finns de som tror att det är just en så respektfull värld vi måste skapa för att bryta de miljöstörningar vi har underminerat jorden med. Kanske kan Elisabet Linna Perssons bilder hjälpa oss på vägen.

Susanne Holmlund